

конто не могат да ставатъ : чрезъ дунката на тѣзи стовни дава ся въ устата на болния вода, при което той никогашъ не се залива.

Имаше много жени и дѣца; съ тѣхъ се срѣщаме на сѣка стѣнка; освѣнъ тѣхъ изъ болницата ходеха мнозина мъже съ които веднага се запознахме; тукъ бѣха най-забѣлжителнитѣ и най-дѣятелнитѣ лица, повечето като преводачи : градския лѣкаръ — Алексій Христовъ, който показа първа помощ на нашитѣ ранени, когато още тукъ нѣмаше нито единъ руски лѣкаръ; Маноловъ, избранъ отъ мѣстнитѣ учители; попъ Стефанъ — и други габровски жители. Първитѣ двама бѣхъ въспитаници на Московския Университетъ. Всичкитѣ се стараяха да бѣдѣтъ полѣзни на дѣлото, което считаха не само близко, но даже свое. Като свършили дневнитѣ си грижи за раненитѣ братушки, сега това общество може да се каже, се расхождало по болницата като въ нѣкаква обществена расходка, въ която най-интересното отдѣление бѣше това, гдѣто бѣха настанени раненитѣ Турци на брой двадесетъ и петъ души, които нашитѣ санитарии заедно съ рускитѣ ранени донесли отъ Шипка. Българитѣ като влизѣха въ това отдѣление никакъ не показваха враждебни чувства, но че таквие чувства се криали въ сърдцето имъ — върху това азъ твърдѣ скоро се убѣдихъ. «Защо вне лѣчите Турцитѣ и ги гледате като своитѣ си? Тѣ не заслужватъ това: трѣбало би да се исколятъ, както и тѣ рѣжѣтъ главитѣ на нашитѣ ранени». Ние се опитвахме да говоримъ за любовта, която ни е Христосъ завѣщалъ даже къмъ не-